

מ"ת 26114/01/20 - מדינת ישראל - שלוחת מעצרים תביעות מרכז, ד' ש' נגד עו"ד אלברט זמנסקי, עו"ד ליעד מור יוסף

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 26114-01-20 מדינת ישראל נ' ש' (עציר)

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המבקשת: מדינת ישראל - שלוחת מעצרים תביעות מרכז

נגד

המשיב: ד' ש'

בשם המבקשת: עו"ד אלברט זמנסקי

בשם המשיב: עו"ד ליעד מור יוסף

החלטה

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין [הערה: יש לתקן את כתב האישום ולהוסיף את סעיף 380 לחוק העונשין]; הפרת צו פיקוח, לפי סעיף 22(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006 (להלן: חוק ההגנה על הציבור); היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות כדי להכשילו בתפקידו, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.

2. בצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. בדיון מיום 22.1.20 הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען לחולשה משמעותית: סתירות פנימיות בארבע הודעותיה של המתלוננת - רעיותו של המשיב (להלן: המתלוננת), סתירות פנימיות בהודעות אמה של המתלוננת (להלן: האם) והבדלים בין גרסאותיהן של השתיים. כן טען לקושי מכך שלא ברור האם בתה של המתלוננת נכחה בבית בזמן האירועים ולמחדלי

חקירה בכך שמשטרת ישראל לא בדקה את טענת המשיב לסכסוך בינו לבין המתלוננת אשר מנסה לנשלו מביתו ומכספו. לבסוף טען כי המשיב היה שיכור, ויש בכך להשפיע על עוצמת הראיות לכאורה בעבירות תקיפת שוטר ואיומים. בסיפא לטענותיו ביקש ב"כ המשיב להפנות את מרשו לקבלת תסקיר מעצר משירות המבחן.

3. ב"כ המבקשת ביקש לקבוע קיומן של ראיות לכאורה ללא חולשה, תוך הפנייה לחומרי החקירה שנאספו בתיק: הודעות המתלוננת ואמה, דו"חות פעולה של שוטרים, הקלטת שיחה של המתלוננת לאם, בה הלינה על האלימות שנקט נגדה המשיב, הקלטת פנייה למוקד 100, תיעוד החבלות שנגרמו למתלוננת. אשר לטענת השכרות, הפנה לדברי המשיב בהודעותיו, אשר הכחיש מכל וכל טענה זו, ומנגד לדו"חות הפעולה של השוטרים שסברו כי היה שיכור. ב"כ המבקשת ביקש להותיר סוגיה זו לתיק העיקרי. בכל הנוגע לנסיבותיו האישיות של המשיב, הפנה לעברו הפלילי המכביד ולעונשי המאסר הממושכים שריצה, מהאחרון שבהם (למשך 7 שנים) שוחרר אך לאחרונה, למאסרים המותנים התלויים נגדו, ועתר להימנע מהפנייתו לקבלת תסקיר מעצר.

4. למחרת הדיון פנה ב"כ המשיב בבקשה להשלמת טיעון, בטענה כי התביעה המשטרתית נעדרת סמכות להגיש כתב אישום בעבירה של הפרת צו פיקוח לפי חוק ההגנה על הציבור, תוך הפנייה להוראות סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ) בשילוב התוספת הראשונה א', חלק א', סעיף 72, המונה את העבירה של הפרת צו פיקוח כעבירת עוון שבטיפול הפרקליטות. בתגובה הפנתה המבקשת לתוספת הראשונה א', חלק ג', סעיף 4, המסמיק פרקליט מחוז להעביר לטיפולו של תובע משטרה "עבירה אחרת שבטיפול פרקליט ואינה בסמכותו הייחודית של בית משפט מחוזי, שנחקרה יחד עם עבירה שבטיפול תובע משטרה והיא כרוכה ושלובה בה, ואשר פרקליט מחוז מצא כי בנסיבות העניין, העבירה שבטיפול התובע המשטרה היא העבירה המרכזית". משכך, ביקש לדחות את הטענה.

כתב האישום

5. ברקע: המשיב והמתלוננת בני זוג נשואים המתגוררים יחדיו בעיר ----. ביום 30.10.19 הוטל על המשיב צו פיקוח זמני בהתאם לסעיף 12 לחוק ההגנה על הציבור, במסגרתו נאסר עליו, בין השאר, להשתמש בחומרים פסיכו אקטיביים לרבות אלכוהול. ביום 31.12.19 בצהריים הגיע המשיב לבית כשהוא תחת השפעת אלכוהול, איים על המתלוננת כי יפגע בה, תפס אותה מהלסת, הרים אותה והשכיבה על המיטה, ישב על ברכיה והחל לחנוק אותה. המשיב המשיך והיכה את המתלוננת בישבנה תוך שהיא צועקת ומבקשת שיחדול. בשעות הערב של אותו היום רכש המשיב בקבוק אלכוהול, שתה ממנו ותקף את המתלוננת פעם נוספת בכך שהרימה למיטה וחנק אותה. המתלוננת התקשרה לאמה אשר הגיעה למקום, אך המשיב המשיך לתקוף את המתלוננת בכך שדחף אותה, הפילה ועלה עליה בעודה על הרצפה. האם ניסתה להפריד בין השניים, ואז סובב המשיב את ידה, דחף אותה והפילה, והחל לחנוק אותה. בתגובה דחפה אותו המתלוננת ברגליה. אז תפס המשיב את המתלוננת, חנק אותה, צבט אותה והמשיך להכותה. כתוצאה ממעשי המשיב נגרמו למתלוננת שפשופים ברגל, שטפי דם בצוואר ודימום מפייה. בתחנת המשטרה, לשם הובא לאחר שנעצר, התנגד המשיב לבקשתו של שוטר שביקש לאזוק אותו, השתולל וחנק את השוטר, אשר בתגובה דחף אותו. אז דחף המשיב את השוטר, בעט בו, נצמד אליו וניסה לנשוך את אזנו.

6. לאחר שעיינתי בחומרי החקירה הכתובים והאזנתי להקלטות (זעקות הבכי של המתלוננת לאמה כי תגיע להציל אותה מהמשיב שתקף אותה, ופנייתה למוקד 100), הגעתי למסקנה כי קיימת תשתית ראיות לכאורה חזקה ומשמעותית הקושרת את המשיב לעבירות המיוחסות לו, ללא חולשות כלשהן. ב"כ המשיב ביקש לסרוק במסרקות ברזל את הודעותיהן של המתלוננת ואמה, תוך ניסיון לאתר חולשות וסתירות משל היינו בעיצומה של פרשת הראיות - בגדרי חקירתן הנגדית של השתיים. דא עקא, עתירתו עומדת בסתירה למושכלות יסוד ביני המעצרים. בדיון בבקשת מעצר עד לתום ההליכים על בית המשפט לבחון האם יש בחומר הראיות לבסס סיכוי סביר להרשעה (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 ופסיקה ענפה שבאה בעקבותיו). ככל שמדובר בטענה לקושי ראיתי, יש להצביע על קושי של ממש, ואין מקום בשלב זה לבחון את מהימנותם של העדים.

7. לא אכביר במילים: הודעותיה של המתלוננת (ארבע) אשר נחקרה תחת אזהרה בחשד לתקיפתו של המשיב, מתיישבות זו עם זו ומבססות כנדרש את מסכת העובדות המפורטת בכתב האישום. כך, הן מתיישבות גם עם הודעותיה של האם, אשר נחקרה אף היא בחשד לתקיפת המתלונן (שתי הודעות). זאת ועוד: האזנה להקלטת השיחה של המתלוננת לאמה, כי תבוא ותציל אותה מהמשיב שתקף אותה, מבעיתה ממש. המתלוננת זעקה לעזרה ובכתה משך כשתי דקות ("אמא! הוא פוצץ אותי מכות. אמא! הוא קרע אותי מכות"). ברקע נשמע המשיב ("את לא רוצה להירגע?"). יותר מכך, לקראת סיום ההקלטה נשמעת המתלוננת מותקפת ובוכה מכאבים עת המשיב תוקף אותה לכאורה באותו הזמן ממש. שיחת הטלפון היא שהביאה את האם לביתם של המשיב והמתלוננת, והיא מתיישבת להפליא עם תוכן הודעותיהן של השתיים, ועם הפנייה למוקד 100. התמונה הראייתית הברורה מקבלת חיזוק והשלמה בדו"חות הפעולה של שוטרים שהגיעו למקום: אביתר הדר ("הנ"ל סיפרה שהחשוד חנק אותה, היכה אותה ברגליה ובפניה, ניכר כי יש לה סימני דם ומכות על הרגליים, וכמו כן יש סימני דם על שמיכת המיטה בחדר השינה") ואילן סיון ("ניגשתי למודיעה וביקשתי לראות את הפציעות. הנ"ל הראתה לי את השבר בשן ואת הדם ברגליה ואף סיפרה שהחשוד חנק אותה") ובתיעוד החבלות שנגרמו למתלוננת. מכאן, חומרי החקירה מבססים תשתית חזקה של ראיות לכאורה, ללא חולשות כלשהן, לבטח בשלב זה של ההליך. אשר לתקיפת השוטר, זו מבוססת במלואה על דו"ח פעולה של השוטר סמיון צצלניק. טענות ב"כ המשיב לקושי להוכיח את עבירות האימים ותקיפת שוטר כתוצאה משכרותו הנטענת של המשיב - דינן להתברר בגדרי התיק העיקרי, הן על רקע התנאים הנדרשים להוכחת הגנת השכרות, תנאים בהם לא עמד המשיב, והן על רקע הכחשת המשיב בחקירותיו את הטענה כי שתה לשוכרה (וראו בש"פ 6698/14 פלוני נ' מדינת ישראל (13.10.14)).

8. אשר לעילת המסוכנות: לנוכח עברו הפלילי המכביד של המשיב, המאסרים הממושכים שריצה עד לאחרונה ממש, צו הפיקוח שהפר לכאורה, התנהגותו האלימה ופורצת הגבולות בבית ובתחנת המשטרה, כל אלו מלמדים על אדם מסוכן, לא רק למתלוננת, כי אם לכולי עלמא. לכאורה, בכך ניתן היה לסיים ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים מאחורי סורג ובריח. אם מצאתי בכל זאת להפנותו לקבלת תסקיר מעצר מאת שירות המבחן, הרי זה אך כדי לא לעמוד בדרכו לנסות ולהציע חלופת מעצר שתיבדק על ידי גורמי המקצוע, תוך שמובהר מראש כי אין בכך לטעת בלבו ציפיה באשר לתוצאת ההליך.

9. בטרם סיום: אני דוחה את טענת המשיב להיעדר סמכות תובע משטרתי להגשת כתב האישום. הוראת סעיף 4 לתוספת הראשונה א' חלק ג' לחסד"פ (כפי שהובאה לעיל - פסקה 4) ברורה והולמת את כתב האישום. העבירה של הפרת צו פיקוח איננה מצויה בסמכותו הייחודית של בית המשפט המחוזי, והיא כרוכה ושלובה בעבירות האחרות בכתב האישום, אשר נתונות לטיפול של התביעה המשטרית. בהתאם, דומה שאין מחלוקת על כך שהפרת צו הפיקוח איננה העבירה המרכזית המיוחסת למשיב. בהינתן המסקנה אליה הגעתי, ולאחר שב"כ המשיב אישר כי בתיק החקירה מסמך המתיר לתביעה להגיש את כתב האישום (פרוטוקול עמ' 5 שורה 18), דין בקשתו זו להידחות.

ניתנה היום, א' שבט תש"פ, 27 ינואר 2020, במעמד הצדדים.